

Kennedy Bakircioglu

"Det var svårt att komma från La Liga till Superettan"

TEXT ERIK DAHLBERG • FOTO HASSE FRIDÉN

★ **Under åren 2000–2005** bevittnade jag i stort sett samtliga presskonferenser på Söderstadion. Ett av de starkaste minnena är när Sören Cratz efter 1–0 mot Elfsborg den magiska hösten 2001 säger att han ska låta TV:n vara på hela natten och att det som ska visas är text-tv-sidan 343 – den allsvenska tabellen. Under samma presskonferens fick Sören en fråga om Kennedy Bakircioglu och hans säkra straffskytte, Kennedy hade iskallt lagt in segerstraffen den eftermiddagen. Sörens svar kom snabbt: "Kennedy njuter av situationen, av att veta att han kan bli hjälte".

Dagarna innan segermatchen mot Varberg träffar jag Kennedy på ett café i hans kvarter – som numera finns på Östermalm – och börjar med att berätta om minnet från presskonferensen 2001.

Hur mycket sanning låg det bakom Sörens ord?

Väldigt mycket. Är man en vinnare och har uppsatta mål så är allt en utmaning. Även en straff som betyder tre poäng. Och en straff ska vara mål, allt annat är för dåligt. I varje match såg jag möjligheten att bli hjälte och än idag bär jag med mig känslan av att allt är en utmaning.

Guldåret var omtumlande för många av oss. Vad minns du mest från den säsongen?

– Allt flöt på, självförtroendet var på topp, mycket glädje i truppen, det var otroliga individer i laget, fantastiska människor. Vi var ett svårslaget lag. På träningarna smällde det. Christer Fursth kom med sina stämplingar, Johan Andersson blixtrade till och blev förbannad och kapade en, "Hella" på vänsterkanten som tickade förbi med sin fina vänsterfot, och att gå

in i "Sulan" var som att gå in i en vägg. Dessutom öste Hermansson in mål och Markstedt var en fantastisk target player. Vi hade ett grymt lag. Det året är oförglömligt och det går nästan inte att beskriva det med ord, det måste upplevas.

Ett par år efter guldet, 2003, tog Kennedy steget ut i Europa. Ett äventyr som tog honom till spel i fyra klubbar i tre länder. Tio säsonger där han pendlade mellan bra år och mindre bra.

Ge oss en kort resumé av åren ute i Europa.

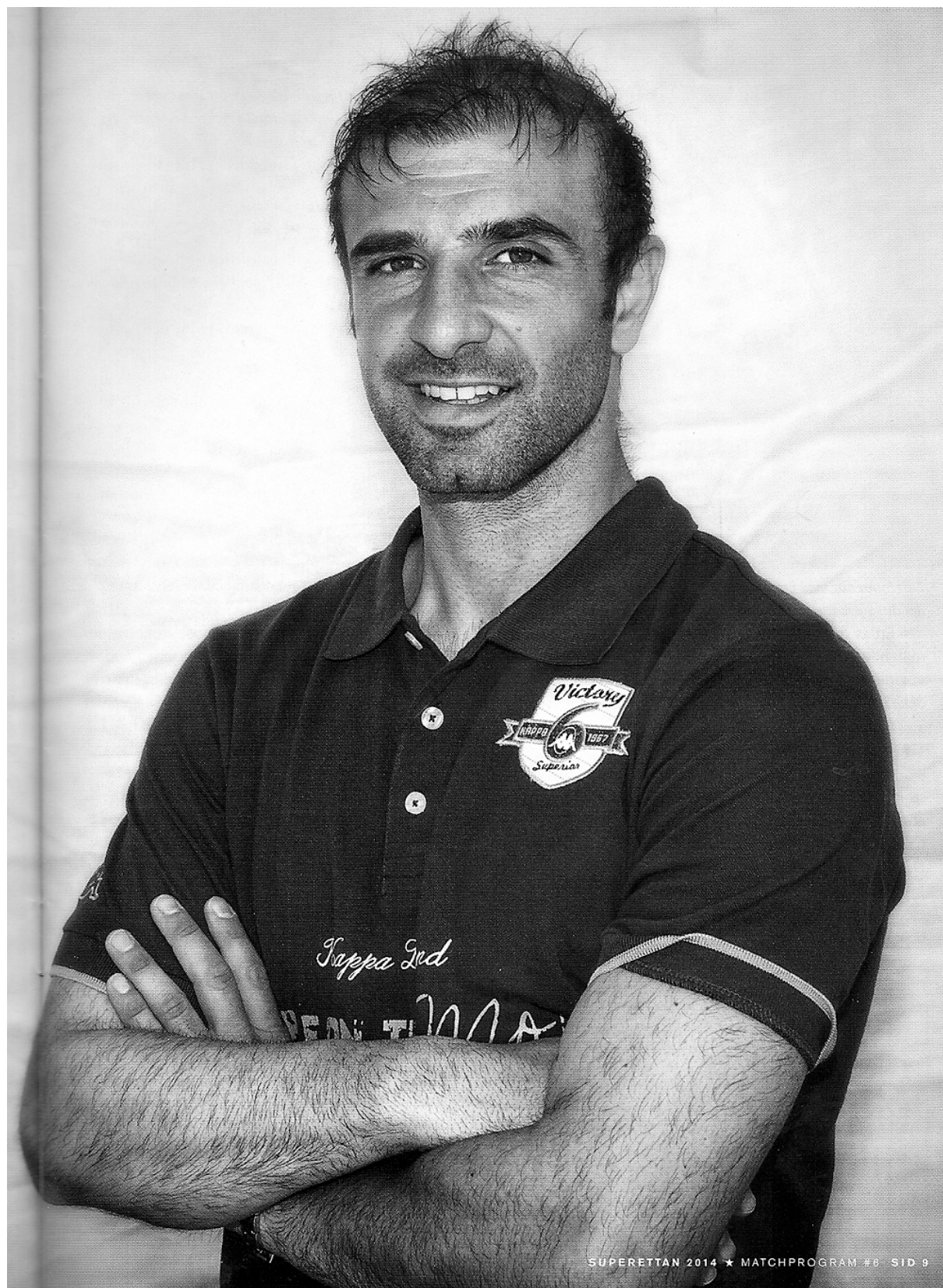
– Jag trivdes bra i alla klubbar, men det var i Twente som jag kände att jag tog ett stort steg framåt. Sharbel Touma och Daniel Majstorovic spelade också där och det gick väldigt bra för oss. Efter det blev det Ajax och allt började bra innan skadan kom. Där var det också lite turbulens med tre tränare på två år. Sedan var det ju fantastiskt att komma till Racing Santander och få spela i La Liga.

Och göra mål på Casillas?

– Ja, han var inte glad då. Jag spräckte en nolla som han hade haft en längre tid. Men det var en fin känsla. Dessvärre var det stökigt i Racing på grund av att klubben hade mycket dålig ekonomi.

Var det så illa att ni inte fick lön?

– Vi fick inte lön på ett helt år så det var verkligen illa, men vi spelare hoppades på att allt skulle lösa sig, att vi skulle få våra pengar. Till slut gick Spanska Fotbollsförbundet in och såg till att det blev strejk med allt vad det innebar av inställda matcher och förlorade TV-rättigheter. Till slut fick vi pengarna men det var som sagt mycket stök runt föreningen.

Kennedy i matchen mot Varberg 24/5 2014. © Foto: Hasse Fridén.

Under åren i Ajax gjorde du matchens enda mål när ni bortaspelade i Europa League mot Fiorentina. Inte nog med att det var matchavgörande, det var också galet snyggt. Och ännu läckrare blir det att Liverpools uruguayanske stjärna Luis Suárez är med i uppbyggnaden av ditt vackra mål. Är det ditt starkaste minne från åren ute i Europa?

– Ett av de starkaste är det förstås. Det var en tuff match, men tack vare det målet och 1–1 hemma gick vi vidare till åttondelsfinal. Målet mot Real Madrid är också kul att ha på CV:t. Casillas var som sagt allt annat än glad över den spräckta nollan.

Vem är den bäste du har spelat med?

– Zlatan, självklart. Visst, Suarez och Sneijder är också stora spelare, men Zlatan är på en annan nivå än alla andra jag har spelat med. Bara en sådan sak som att han har tagit ligaguld i alla sina klubbar. Det är stort. Och vem är då den bäste du har mött?

– Som kantspelare har jag haft några riktigt bra emot mig; Marcello och Maxwell till exempel. Ramos och jag har också haft våra dueller, han är en riktig vinnarskalle. Ronaldo måste också med, han spelade till vänster och jag till höger och det blev några garv

Nanne har tagit oss tillbaka till grunderna

under matchen. Många tror att han är divig, men när man möter honom har han glimten i ögat och bjuder på sig själv.

Du är den naturliga förgrundsfiguren för Hammarby. Hur upplever du den situationen, att alla rycker och sliter i dig för än det ena än det andra?

– Det är kul! Jag är en förebild, det får man aldrig glömma. Fötterna på jorden är det som gäller och jag vill verkligen hjälpa Hammarby så mycket som möjligt, oavsett vad det handlar om.

Jag är fascinerad av tränarens betydelse för ett lag. Vad är det viktigaste för din del när det handlar om hur en tränare tar sig an ett lag?

– Det viktigaste är att han visar pondus och att han har en tydlig spelidé. Ett bra exempel är det som Nanne har gett oss. Det är videoanalyser och ordentliga genomgångar av detaljer. Nanne har tagit oss tillbaka till grunderna, vilket är bra. Han har ett fantastiskt fotbollsöga och är duktig på att instruera. Jag gillar när man känner att tränaren bestämmer men att han ändå är beredd att lyssna.

Kennedy bär kaptensbindeln med stolthet och glädje, men han är noga med att påpeka att det finns fler ledare på planen än han.

– Vi har många i laget med fina ledaregenskaper och det är precis vad vi behöver, det känns som att vi har utvecklats där. Johan Persson, Timisela och Pablo är tre som verkligen bidrar. Vi tar för oss på ett annat sätt jämfört med förra året. Dessutom är vi bättre tränade. Vi orkar mer sista kvarten, och för min egen del kan jag inte komma ihåg när jag senast gjorde mål i nittiofjärde minuten. Framför allt inte ett mål där jag tagit en lång löpning innan, förut brukade jag vara helt död i slutet av matcherna.

Även om det finns hyfsat tålamod med det nya lagbygget så är det ingen tvekan om att Allsvenskan lockar och drar. Hur hanterar ni spelare det faktum att förväntningarna alltid är höga på er?

– Vi jobbar hårt på den spelidé som Nanne har satt och som ska hålla den dag vi är uppe i Allsvenskan igen. Så länge vi jobbar hårt och tar en match i taget är vi på rätt väg.

I den allra sista matchen på Söderstadion blev det 1–1 mot Ängelholm. Kennedy Bakircioglu gjorde Hammarbys mål och på något sätt var det helt rätt spelare som fick bli siste målskytt och därmed knyta ihop säcken. En epok var över och det var dags att gå vidare till en nya arena. Så här säger Kennedy om Söderstadion och om flytten:

– Söderstadion är ju något enormt. Alla minnen, all kärlek, framgångarna och de snygga målen. Jag önskar att den fanns kvar. Men nu har vi flyttat och vi är på rätt väg på Nya Söderstadion. Trycket har blivit

Kennedy Bakircioglu i matchen mot Varbergs BoIS FC, 24/5 2014. © Foto: Hasse Fridén.

bättre och bättre för varje match. Det kommer att bli en ny hemmaborg. Det svåraste med flytten var att gå från naturgräs till konstgräs. Jag var inte van vid konstgräs och min kropp tog mycket stryk, det är först nu som det börjar kännas okej.

Från Santiago Bernabeu till 1 274 personer på Skarsjövallen i Ljungskile. Kennedy skrattar när jag för det på tal.

– Så är det, nu har jag ställt in mig på Superettan och det är ett jobb som ska göras och vi ska göra det bra.

När du kom tillbaka till oss, hösten 2012, förstod du då vilken djungel Superettan är?

– Jag sade till mig själv; herregud, var har jag hamnat? Det sjuka var ju att det var mitt val, men jag kände att kvalitén var låg och att jag själv hamnade på en nivå där jag inte skulle vara. Jag fick inte ut det jag visste att jag kunde få ut, det blev en stor frustration. Jag ville något annat, och det här är inget negativt mot någon, men det var svårt att komma från La Liga till Superettan.

De flesta fotbollsspelare tycker att det är jobbigt att behöva tänka på vad som händer när den aktiva karriären är slut och Kennedy utgör inget undantag. Här och nu är fokus, vilket förstås är helt rätt, men jag vill ändå veta hur han tänker inför framtiden.

– Jag vill hjälpa Hammarby och jobba inom föreningen. Kanske som utvecklare av unga spelare, jag vill dela med mig av allt som fotbollen har gett mig. ■

5 SNABBA

- **Östermalm eller Södertälje?**
– (Skratt...!) Östermalm. Det passar oss just nu.
- **Spel på kanten eller centralt?**
– Centralt. Men, jag är en allroundspelare så kanten funkar.
- **Fiske med fluga eller drag?**
– Drag. Bättre känsla på något sätt.
- **Magnum eller Igloo?**
– Magnum. Det är en av favoriterna.
- **Handboll eller Bandy?**
– Måste jag välja blir det handboll. Bandybollen ser man ju inte.

Kennedy Bakircioglu

Född: 2 november 1980

Längd: 178 cm Vikt: 76 kg

Moderklubb: Assyriska FF

1996–1998 Assyriska FF

1999–2003 Hammarby IF

2004–2005 Iraklis Thessaloniki FC (Grekland)

2005–2007 FC Twente (Holland)

2007–2010 AFC Ajax (Holland)

2010–2012 Real Racing Club de Santander (Spanien)

2012– Hammarby IF

Landskamper: 14 st A

14 st U21